

சுல்தானின் பீரங்கி*
அரவிந்த் அடிகா
தமிழில்: கார்த்திகைப் பாண்டியன்

* சுல்தானின் பீரங்கி (Sultan Battery) கிட்டூர் (மங்களுர் அருகில்) கிராமத்தின் உப்புத்துறைக்கு போகும் வழியின் அமைந்த ஒரு சுற்றுலாத் தளம்

அவன் தர்காவின் வெண்ணிற மேற்கூரையை நோக்கி வேகமாக நடந்தான், ஒரு கையின் கீழ் மடிக்கப்பட்ட மர ஆசனமும், மற்றதில் அவனுடைய புகைப்படங்களின் தொகுப்பு மற்றும் ஏழு புட்டிகள் நிறைய வெள்ளை மாத்திரைகளைக் கொண்ட சிவப்புப்பையும் இருந்தது. தர்காவை அடைந்தபிறகு, சுவரின் ஓரம் அமர்ந்திருந்த பிச்சைக்காரர்களின் நீண்ட வரிசையிடம் எந்த கவனமும் செலுத்தாமல், சுவரின் ஓரமாகவே நடந்தான். கந்தல்துணிகளின் மீது உட்கார்ந்திருந்த தொழுநோயாளிகள், முடமான கைகளோடும் கால்களோடும் இருந்த மனிதர்கள், சக்கர நாற்காலிகளில் இருந்த மனிதர்கள் மற்றும் தங்களுடைய கண்களை துணிப்பட்டையால் மூடிய மனிதர்கள், மேலும் ஒரு ஜீவன், தன்னுடைய கைகள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் கடல்நாயின் துடுப்புகளைப் போன்ற சிறிய பழுப்பு நிற மாமிசத் துண்டுகளையும், சாதாரணமான இடது காலையும், இரண்டாவது கால் இருந்திருக்க வேண்டிய இடத்தில் மென்மையானதொரு பழுப்பு நிறக் கட்டையையும் கொண்டிருந்தான், மின்னாற்றல் அதிர்வுகளால் தாக்குண்ட விலங்கைப்போல தன் இடுப்பைத் தொடர்ச்சியாக வெட்டியிழுத்தபடி இடப்பக்கமாக சாய்ந்து படுத்திருந்தான், மேலும், வெறுமையான, வசியம் செய்யப்பட்டதான கண்களோடு ஒருவித லயத்தில் அவன் அனத்திக் கொண்டிருந்தான்: “அல்-லாஹ்! அல்-லாலாலாஹ்! அல்-லாஹ்! அல்-லாலாலாஹ்!”

மனிதகுலத்தின் இந்தத் துயரமிகுந்த அணிவகுப்பினைக் கடந்து அவன் தர்காவின் பின்புறம் சென்றான்.

இப்போது அவன் மைதானத்தில் கிட்டத்தட்ட அரை மைல் தூரம் நீண்ட வரிசையில் சப்பணமிட்டுத் தரையில் அமர்ந்திருந்த வியாபாரிகளினூடாகச் சென்றான். குழந்தைகளுக்கான காலணிகள், மார்க்கச்சைகள், “New York Fucking City” எனும் லச்சினையைக் கொண்டிருந்த டி-ஷர்ட்டுகள், போலி ரே-பான் குளிர்கண்ணாடிகள், போலி நைக்கி காலணிகள் மற்றும் போலி அடிடாஸ் காலணிகள், உருது மற்றும் மலையாள பத்திரிகைகளின் குவியல்களைக் கடந்து அவன் சென்றான். ஒரு போலியான காலணி-விற்பவனுக்கும் போலியான மார்க்கச்சை-விற்பவனுக்கும் இடையில் தென்பட்ட இடத்தைக் கண்டுகொண்டவன் தன்னுடைய ஆசனத்தை அங்கே விரித்தான், மேலும் பொன்னிற எழுத்துகளைக் கொண்ட வழவழப்பான கறுப்புத்தாளினை ஆசனத்தின் மீது போட்டான்.

பொன்னிற எழுத்துகள் இவ்வாறு மின்னின:

ரத்னாகர ஷெட்டி, விசேஷ அழைப்பாளர், பாலியல் குறித்த நான்காவது ஒன்றிணைந்த-ஆசிய கருத்தரங்கம், ஹோட்டல் நியூ ஹில்லாப் பேலஸ், புது தில்லி.

ஏப்ரல் 12-14 1987

தர்காவில் பிரார்த்திக்கவோ, அல்லது இஸ்லாமிய உணவகங்கள் ஏதேனும் ஒன்றில் ஆட்டுக்குட்டியின் இறைச்சியைக் கொண்டு செய்த கபாப்களை சாப்பிடவோ, அல்லது வெறுமனே கடலை வேடிக்கை பார்க்கவோ வந்திருந்த இளைஞர்கள், அவன் தன் ஆசனத்தின் மேல் ஊதாநிற புகைப்படத் தொகுப்பையும் வெள்ளை மாத்திரைகளின் ஏழு புட்டிகளையும் வைப்பதைக் கவனித்தவாறு, ரத்னாவைச் சுற்றி ஒரு அரைவட்டத்தை உருவாக்கத் தொடங்கினார்கள். மிகத் தீவிரமான சடங்குகளோடு, தன்னுடைய வேலையைத் தொடங்குவதற்கு அவற்றினுடைய நிலை மிகத் துல்லியமானதாக இருந்தால் மட்டுமே முடியும் என்பதைப்போல, அவன் மீண்டும் அந்தப் புட்டிகளை மாற்றி அடுக்கினான். உண்மையில், அவன் இன்னுமதிகமான பார்வையாளர்களுக்குக் காத்திருந்தான்.

அவர்கள் வந்தார்கள். தனியாகவோ இணையாகவோ நின்றுருந்த இளைஞர்களின் கூட்டம் இப்போது ஒரு மனித ஸ்டோன்ஹெஞ்சின் (stonehenge) வடிவத்தை வரித்துக் கொண்டிருந்தது; சிலர்

நண்பனுடைய தோளில் கைகளைச் சாய்த்தபடியும் சிலர் தனியாகவும் நின்றிருந்தார்கள்; மேலும் சிலர் வீழ்ந்து கிடக்கும் பாறைகளைப்போல் தரை மீது ஊர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சட்டென்று, ரத்னா பேசத் தொடங்கினாள். இளைஞர்கள் வேகமாக வந்தார்கள், மேலும் ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் இரண்டு-அல்லது-மூன்று மனிதர்கள் நெருக்கியடித்து நிற்குமளவுக்கு கூட்டம் தடித்தது; ஆக பின்னால் நின்றிருந்தவர்கள் பாலியல் நிபுணரைக் கொஞ்சமாவது பார்க்க வேண்டுமெனில் தங்களுடைய குதிகாலில் நிற்கும்படி ஆனது.

அவன் புகைப்படப் புத்தகத்தைத் திறந்து அதனுள்ளே பிளாஸ்டிக் உறைகளிலிருந்த புகைப்படங்களை இளைஞர்கள் பார்க்கும்படி செய்தான். பார்வையாளர்கள் மூச்சடைத்து நின்றார்கள்.

தன்னுடைய புகைப்படங்களைச் சுட்டி, இழிவான பழக்கங்கள் மற்றும் பிறழ்நிலைகளைப் பற்றி ரத்னா பேசினாள். பாவத்தின் விளைவுகளை அவன் விளக்கினான்: தன்னுடைய மார்புக்காம்புகளைத் தொட்டு, தன் கண்களை, பிறகு தன் நாசித்துவாரங்களை, பின்னர் தன் கண்களை மூடி என்றெல்லாம் மனிதவுடலில் நிகழும் பால்வினை நோய்க்கிருமிகளின் பயணத்தை அவன் செய்து காட்டினான். சூரியன் வானத்தில் உயர தர்காவின் வெண்ணிற மேற்கூரை இன்னுமதிகமாகப் பிரகாசித்தது. புகைப்படங்களை நெருங்கிப் பார்க்கும் முயற்சியில் அரைவட்டத்திலிருந்த இளைஞர்கள் ஒருவரையொருவர் நெருக்கித் தள்ளினார்கள். பிறகு ரத்னா தன் இறுதி ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தான்: புத்தகத்தை மூடிவிட்டு தன் இரு கைகளிலும் வெள்ளை மாத்திரைகளின் புட்டிகளை ஏந்திக்கொண்டான். மாத்திரைகளை குலுக்கத் தொடங்கினான்.

“மாத்திரைகளின் ஒவ்வொரு புட்டியோடும் தில்லியில் உள்ள தர்யாகஞ்சின் ஹக்கிம் பகவான்தாஸினுடைய நம்பகத்தன்மைக்கான சான்றிதழும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். இந்த மனிதர், அனுபவமிகுந்த ஒரு முதிய மருத்துவர், எகிப்திலிருந்து இந்த சூட்சுமத்தை அறிந்து வந்திருக்கிறார், மேலும் தன்னுடைய அறிவியல் உபகரணங்களைப் பயன்படுத்தி உங்களுடைய அனைத்து வியாதிகளையும் சொஸ்தப்படுத்தும் இந்த அதியற்புத வெள்ளை மாத்திரைகளை உருவாக்கியுள்ளார். ஒரு போத்தலின் விலை நாலு ரூபாய் ஐம்பது பைசாக்கள்! ஆம், பாவத்துக்கான பிராயச்சித்தம் செய்யவும் இந்த வாழ்க்கையில் இன்னுமோர் நல்வாய்ப்பினைப் பெறவும் நீங்கள் செலவு செய்ய வேண்டியது அவ்வளவேதான்! நாலு ரூபாய் ஐம்பது பைசாக்கள்!”

மாலையில், வெயிலின் காரணமாக மிகுந்த-சோர்வுற்று, தன்னுடைய சிவப்புப்பையோடும் மடித்து வைத்த ஆசனத்தோடும் அவன் 34பி பேருந்தில் ஏறினான். இந்த நேரத்தில் அது முழுதும் கூட்டத்தால் நிரம்பி வழிந்தது: எனவே பேருந்தின் கூரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தோற்பட்டையை பிடித்துக் கொண்டு மெல்ல உள்ளும் வெளியிலுமாக மூச்சை இழுத்து விட்டான். தன்னுடைய பலத்தை மீட்டெடுக்க பத்து வரை எண்ணினான், பிறகு சிவப்புப்பைக்குள் கையை விட்டு நான்கு பச்சைநிற துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியே எடுத்தான், அவை ஒவ்வொன்றும் முகப்பில் மூன்று பெரிய எலிகளின் படத்தைக் கொண்டிருந்தன. சீட்டுகளைப் பிடிப்பதற்கான சூதாடியின் வழக்கத்தைப் போல அவன் ஒரு கையால் துண்டுப் பிரசுரங்களை உயர்த்திப் பிடித்தான், பிறகு தன் குரலின் உச்சஸ்தாயியில் பேசினான்:

“பெரியோர்களே தாய்மார்களே! எலிகளுக்கான ஒரு பந்தயத்தில்தான் நாம் வாழ்கிறோம் என்பதை நீங்கள் அனைவரும் அறிவீர்கள், இங்கே வேலைகள் கம்மியாக இருக்கின்றன, வேலைக்கு விண்ணப்பிப்பவர்கள் அதிகமாக உள்ளார்கள். உங்கள் பிள்ளைகள் எப்படி பிழைப்பார்கள், உங்களுக்குக்கும் வேலைகளை அவர்கள் எப்படிப் பெறுவார்கள்? ஏனென்றால் இந்த காலகட்டத்தில் வாழ்வதென்பது நிஜமாகவே எலிகளின் பந்தயம்தான். எளிதில் பயன் தரக்கூடிய, குடியரிமைத் தேர்வு, வங்கி நுழைவுத்தேர்வு, காவலர்களுக்கான நுழைவுத்தேர்வு, மேலும் எலிப்பந்தயத்தில் வெல்வதற்கான பல்வேறு தேர்வுகளில் தேர்ச்சி பெற உங்கள் மகன்களுக்கும் மகன்களுக்கும் தேவைப்படும் ஆயிரக்கணக்கான பொதுஅறிவுத் தகவல்களை கேள்வி பதில்களின் வடிவில் இந்தப் புத்தகத்தில் மட்டுமே நீங்கள் பார்க்க முடியும். ஒரு பேச்சுக்கு”- அவன் வேகமாக இழுத்து மூச்சு விட்டான்- “முகலாய சாம்ராஜ்யத்துக்கு இரண்டு தலைநகரங்கள் இருந்தன; அவற்றில் ஒன்று தில்லி. மற்றது எது? ஐரோப்பாவின் முக்கியமான நான்கு நகரங்கள் ஒரு நதியின் கரையில் அமைந்திருக்கின்றன. அந்த நதியின் பெயர் என்ன? ஜெர்மனியின் முதல் அரசர் யார்? அங்கோலாவின்

நாணயம் என்ன? ஐரோப்பாவின் ஒரு நகரம் மூன்று வெவ்வேறு சாம்ராஜ்யங்களின் தலைநகராக இருந்துள்ளது. எந்த நகரம்? மகாத்மா காந்தியின் படுகொலையில் இரண்டு நபர்களுக்குத் தொடர்பிருந்தது. அவர்களில் ஒருவன் நானூராம் கோட்சே. மற்ற நபரின் பெயரைச் சொல்லுங்கள். ஈபிள் கோபுரத்தின் உயரம் மீட்டர்களில் எத்தனை?” துண்டுப்பிரசுரங்களைத் தன் வலது கையில் உயர்த்திப் பிடித்தபடி, சாலையில் இருந்த குழிகளில் பேருந்து இறங்கி ஏறும்போதெல்லாம் தன்னைத்தானே சமாளித்துக்கொண்டு, அவன் தடுமாறியவாறு முன்னேறினான். ஒரு பயணி துண்டுப்பிரசுரத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஒரு ரூபாயை அவனிடம் தந்தான். ரத்னா பின்னால் நடந்து சென்று வெளியேறும் கதவினருகே காத்து நின்றான்; பேருந்தின் வேகம் குறைந்தபோது, நடத்துனரிடம் மௌனமாய் நன்றியென்பதாகத் தலையை அசைத்து விட்டு கீழே இறங்கிக் கொண்டான்.

அவன் தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கதவுக்கு அடுத்திருந்த கொக்கியில் சட்டையைத் தொங்க விட்டான், பிறகு கதவை உதைத்துத் திறந்து தன்னுடைய அக்குள்களையும் மயிரடர்ந்த மார்பையும் சொறிந்து கொண்டு உள்ளே நடந்தான். ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து பெருமூச்செறிந்தபடி “ஓ கிருஷ்ணா ஓ கிருஷ்ணா,” என்று சொல்லிக்கொண்டே கால்களை நீட்டி அமர்ந்தான்; அவர்கள் அடுக்களைக்குள் இருந்தபோதும், அவன் உள்ளே நுழைந்த மறுகணம் அவனுடைய மகள்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது- எச்சரிக்கைக்கான பீரங்கி ஒலியைப்போல மக்கிப்போன பாதங்களின் பலமான நாற்றம் வீடெங்கும் பரவியது. பெண்களுக்கான பத்திரிக்கைகளைப் போட்டு விட்டு உடனடியாக அவர்கள் தங்கள் வேலைக்குத் திரும்பினார்கள். மனைவி சில தட்டுகளோடும் பாணைகளோடும் சத்தம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

தன்னுடைய இரண்டாவது பீடியைப் புகைத்து முடித்து அவனுடைய உடல் ஆசுவாசமடைந்து விட்டதாகத் தோன்றியபிறகே அவனை நெருங்கி வரும் தைரியத்தை அவள் வரவழைத்துக் கொண்டாள்: “ஜோசியக்காரர் ஒன்பது மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னார்.”

“உம்ம்..”

வானொலிப்பெட்டி திருகப்பட்டது; அவன் அதனைத் தன் தொடைகளின் மீது வைத்து, தொடர்ச்சியாக சீழ்க்கையடித்தபடி, வார்த்தைகளைத் தனக்குத் தெரிந்தபோதெல்லாம் பாடிக்கொண்டு, இசையின் லயத்திற்கேற்ப உள்ளங்கையை மற்ற தொடையில் அறைந்து கொண்டிருந்தான்.

“அவர் வந்து விட்டார்,” அவள் கிசுகிசுத்தாள். ஜோசியர் அறைக்குள் நுழைய அவன் வானொலியை அணைத்து விட்டு தன் உள்ளங்கைகளை ஒன்றுசேர்த்து வணக்கம் வைத்தான்.

தனக்கான நாற்காலியில் அமர்ந்து அவர் தன் சட்டையைக் கழற்றினார், ரத்னாவின் மனைவி அதனை ரத்னாவின் சட்டைக்கு அடுத்திருந்த கொக்கியில் தொங்க விட்டாள். ரத்னாவின் மனைவியும் பெண்களும் அடுக்களையில் காத்திருந்தபோது, ஜோசியர் ரத்னாவிடம் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான பையன்களைக் காட்டினார்.

அவர் ஒரு புகைப்படத் தொகுப்பைத் திறந்தார், அதற்குள் கறுப்பு வெள்ளை புகைப்படங்களை வைத்திருந்தார்; ஒவ்வொன்றாகப் பையன்களின் முகங்களை, பதட்டமான, புன்னகையற்ற படங்களில் வெறித்துப் பார்த்தவர்களை அவன் உற்று நோக்கினான். ரத்னா தன்னுடைய கட்டைவிரலால் ஒன்றை சுரண்டினான். ஜோசியர் தொகுப்பைச் சரித்து அதை வெளியே எடுத்தார்.

“பையன் பார்க்கப் பரவாயில்லை,” ஒரு கணம் உன்னித்துப் பார்த்து ரத்னா சொன்னான். “அப்பாக்காரன் பிழைப்புக்கு என்ன செய்கிறான்?”

“தேரடி வீதியில் சொந்தமாக பட்டாசுக்கடை வைத்திருக்கிறான். நல்ல வியாபாரம். பையனுக்குத்தான் வந்து சேரும்.”

“சொந்த வியாபாரம்,” உண்மையான திருப்தியோடு ரத்னா வியந்துரைத்தாள். “எலிகளுக்கான பந்தயத்தில் முந்துவதற்கான ஒரே வழி இதுதான்: முட்டுச் சந்தில் விற்பனைப் பிரதிநிதியாக இருப்பது.”

அவனுடைய மனைவி அடுக்களைக்குள் எதையோ கீழே போட்டாள்; பிறகு இருமினாள்; பிறகு மறுபடியும் எதையோ கீழே போட்டாள்.

“என்ன நடக்கிறது?” அவன் கத்தினான்.

அச்சம் நிரம்பியதொரு குரல் “ஜாதகங்கள்” பற்றி என்னவோ சொன்னது.

“வாயை மூடு!” ரத்னா அலறினாள். அவன் அடுக்களையை நோக்கி புகைப்படத்தை விசிறினான்- “கல்யாணம் செய்து வைக்க எனக்கு மூன்று மகள்கள் இருக்கிறார்கள், எனக்குப் பிடித்ததைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பிருப்பதாக இந்தச் சனியன் பிடித்த தெருநாய் நினைக்கிறாளா?”- அவன் அந்த புகைப்படத்தை மீண்டும் ஜோசியரின் மடி மீது எறிந்தான்.

ஜோசியர் புகைப்படத்தின் பின்னால் ஒரு பெருக்கல்குறியை வரைந்தார்.

“பையனைப் பெற்றவர்கள் ஏதாவது எதிர்பார்ப்பார்கள்,” என்றார். “ஒரு அடையாளத்துக்கு.”

“வரதட்சணை,” மென்மையானதொரு குரலில் அந்தத் தீமைக்குப் பொருத்தமான பெயரை ரத்னா தந்தாள். “நல்லது, இந்தப் பெண்ணுக்காக நான் பணம் சேர்த்திருக்கிறேன்.” அவன் பெருமூச்செறிந்தான். “என்றாலும், அடுத்த இரண்டு பேருக்கான வரதட்சணையை நான் எங்கிருந்து பெறுவேன் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.”

கோபத்தில் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு அடுக்களைப்பக்கம் திரும்பிக் கத்தினான்.

அடுத்த திங்கட்கிழமை பையன் வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். ரத்னாவும் அவனுடைய மனைவியும் முன்னறையில் அமர்ந்திருக்க இளைய பெண்கள் தட்டு நிறைய எலுமிச்சை பழரசத்தோடு சுற்றி வரும்படி ஆனது. ருக்மிணியின் முகம் ஜான்சன்ஸ் பேபி பவுடரின் அடர்த்தியான பூச்சால் வெள்ளையடிக்கப்பட்டது, மல்லிகைச்சரங்கள் அவளது கேசத்தை அலங்கரித்தன; சாளரத்தின் வழியாக வெளியே தொலைதூரத்தில் இருந்த ஏதோவொன்றைப் பார்த்தபடி வீணையின் தந்திகளை மீட்டி ஒரு ஆன்மீகப்பாடலை அவள் பாடினாள்.

வருங்கால மாப்பிள்ளையின் அப்பா, பட்டாசு வியாபாரி, ருக்மிணிக்கு நேரெதிரே இருந்த பாயில் அமர்ந்திருந்தார்; வெள்ளைச் சட்டையும் பருத்தியினாலான வெள்ளை சாரங்கும் அணிந்த அகலமான மனிதர், பளபளக்கும் வெள்ளி நிற முடிகளைக் கொண்ட அடர்த்தியான புதர்கள் அவருடைய காதில் இருந்து வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. ருக்மிணி வாசித்த பாட்டின் லயத்துக்கேற்ப அவர் தன் தலையை அசைத்துக் கொண்டிருந்ததை ரத்னா நல்லதொரு சமிக்ஞையாக எடுத்துக்கொண்டாள். வருங்கால மாமியார், மற்றுமோர் பிரம்மாண்டமான சிவந்த-தோலுடனான ஜென்மம், வீட்டின் மேற்கூரைகளையும் மூலைகளையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மாப்பிள்ளையாக-வரப்-போகிறவன் தன் அப்பாவைப் போன்ற வெளுத்த தோலையும் உருவத்தையும் பெற்றிருந்தான், ஆனால் அவனுடைய அப்பா அல்லது அம்மாவை விட மிகச் சிறியவனாக இருந்தான், மேலும் அந்தக் குடும்பத்தின் வாரிசு என்பதைக் காட்டிலும் ஒரு வீட்டுப்பிராணியைப் போலவே தோற்றமளித்தான். பாடலில் பாதி முடிந்திருக்கும்போது, அவன் மெல்ல குனிந்து தன் தந்தையின் மயிரடர்ந்த காதுகளில் என்னவோ கிசுகிசுத்தான்.

வியாபாரி தலையசைத்தார். பையன் எழுந்து கிளம்பிப் போனான். அப்பா தன் சுண்டுவிரலை உயர்த்தி அறையில் இருந்த அனைவருக்கும் காட்டினார்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

பையன் திரும்பி வந்து தன்னுடைய பருத்த தந்தைக்கும் பருத்த தாய்க்கும் நடுவிலிருந்த இடத்துக்கு ஊர்ந்து சென்றான். இளைய பெண்கள் இருவரும் எலுமிச்சை பழரசத்தின் இரண்டாவது தட்டோடு வந்தார்கள், பருத்த பட்டாசு வியாபாரியும் அவருடைய மனைவியும் குவளைகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள்; ஏதோ அவர்களைத் தொடர வேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் என்பதைப்போல, பையனும் ஒரு குவளையை எடுத்து உறிஞ்சினான். திரவம் அவனுடைய உதடுகளைத் தொட்ட மறுகணம் தன் தந்தையைத் தட்டி அவன் அவருடைய மயிரடர்ந்த காதுகளுக்குள் மறுபடியும் கிசுகிசுத்தான். இந்த முறை முதியவர் முகத்தைச் சுழித்தார்; ஆனால் பையன் வெளியேறி ஓடிப்போனான்.

அனேகமாக தன்னுடைய மகன் மீதான கவனத்தை திசைதிருப்பும் பொருட்டு முரட்டுத்தனமான குரலில் பட்டாசு வியாபாரி கேட்டார்: “உங்களிடம் பீடி இருக்கிறதா, புண்ணியவானே?”

அடுக்களைக்குள் தன் பீடிக்கட்டைத் தேடுகையில், பின்கட்டில் வளர்ந்திருந்த அசோகமரத்தினுடைய அடிப்பாகத்தின் மீது மாப்பிள்ளையாக-வரப்-போகிறவன் மிகுந்த ஆவேசத்தோடு சிறுநீர் கழிப்பதை, ஜன்னலில் இருந்த வலைத்தட்டியின் வழியே ரத்னா பார்த்தான்.

பையன் பதற்றமாய் இருக்கிறான் என்று அசட்டுத்தனமாய் சிரித்துக்கொண்டே நினைத்தான். ஆனால் இது இயல்புதான் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது, கூடிய விரைவில் தன் குடும்பத்தில் ஒருவனாகப் போகிறவன் என்பதாக ஏற்கனவே அவன் மீது சின்னதாய் ஒரு ஈர்ப்பு உண்டாகியிருந்தது. அனைத்து ஆண்களுமே தங்களுடைய திருமணத்துக்கு முன் பதற்றமாய்த்தான் இருப்பார்கள். பையன் சிறுநீர் கழிப்பதை முடித்து விட்டதாகத் தோன்றியது; அவன் தன் ஆணுறுப்பை குலுக்கி விட்டு மரத்திலிருந்து பின்னால் நகர்ந்து வந்தான். ஆனால் விலகி நடப்பதற்கு பதில் உறைந்து போய் நின்றான். ஒரு கணத்துக்குப் பிறகு, மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் மனிதனைப் போல், அவன் தன் தலையைப் பின்னால் இழுத்து காற்றுக்காக மூச்சிரைத்தான்.

அன்று மாலை ருக்மிணியின் பாட்டில் பட்டாசு வியாபாரி திருப்தியாய் உணர்கிறார் என்கிற தகவலோடு தரகர் திரும்பி வந்தார்.

“சீக்கிரமே தேதியை முடிவு செய்,” அவர் ரத்னாவிடம் சொன்னார். “ஒரு மாத காலத்துக்குள், திருமண மண்டபங்களுக்கான வாடகைகள் அதிகரிக்க ஆரம்பித்து-” தன் உள்ளங்கைகளால் மேலே பறந்து போகும் செய்கையொன்றைச் செய்து காட்டினார்.

ரத்னா ஆமோதிப்பதாய்த் தலையைசைத்தான், ஆனால் குழம்பியவனாகத் தென்பட்டான்.

மறுநாள் காலை குடைத்தெருவுக்குப் போகும் பேருந்தில் அவன் ஏறிக் கொண்டான், பட்டாசுக்கடையை கண்டுபிடிக்கும்வரை வீட்டுக்கான சாமான்கள் மற்றும் மின்விசிறிகளை விற்கும் கடைகளை கடந்து சென்றான். காகித குண்டுகளும் ராக்கெட்டுகளும் நிரம்பிய சுவற்றுக்கு எதிரில், மயிரடர்ந்த காதுகளையுடைய பருத்த மனிதர் நெருப்புக்கும் போருக்கும் பாத்தியப்பட்ட கடவுளின் தூதுவனைப்போல ஓர் உயர்ந்த ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்திருந்தார். மாப்பிள்ளையாக-வரப்-போகிறவனும் கடையில் இருந்தான், தரையின் மீதமர்ந்து தன் விரல் நுனிகளை நக்கியபடி பதிவேட்டின் பக்கங்களைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

பருத்த மனிதர் தன் மகனை மெல்ல உதைத்தார்.

“இந்த மனிதர் உன்னுடைய மாமனாராகப் போகிறவர், நீ அவருக்கு வாழ்த்து சொல்லப் போவதில்லையா?” அவர் ரத்னாவிடம் புன்னகைத்தார்: “பையன் கொஞ்சம் வெட்கப்படக் கூடியவன்.” ரத்னா தேநீரை உறிஞ்சினான், பருத்த மனிதரோடு கதை பேசினான், கூடவே அத்தனை நேரமும் பையன் மீது ஒரு கண் வைத்திருந்தான்.

“என்னோடு வா மகனே,” என்றான், “தனிப்பட்ட முறையில் உன்னிடம் கேட்க எனக்கு சில விசயங்கள் இருக்கின்றன”

ஹனுமன் கோவிலின் அருகே வளர்ந்திருந்த ஆலமரத்தை வந்தடையும் வரை, ஒரு வார்த்தையும் பேசிக் கொள்ளாமல், அவர்கள் சாலையின் ஓரம் நடந்தார்கள். அவர்கள் மரத்தின் நிழலில் அமர வேண்டுமென்பதை ரத்னா சுட்டிக் காட்டினாள். அந்தப் பையன் போக்குவரத்துக்கு முதுகைக் காட்டியபடி உட்கார வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான், எனவே அவர்கள் கோவிலை வெறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கொஞ்ச நேரத்துக்கு ரத்னா இளைஞனை பேச அனுமதித்தான், அந்த வேளையில் மற்றவனுடைய கண்களை, காதுகளை, மூக்கை, வாயை மற்றும் கழுத்தை கூர்ந்து கவனிப்பதைத் தவிர்த்து அவன் வேறேதும் செய்யவில்லை. திடீரென்று, அவன் பையனுடைய மணிக்கட்டை இறுகப் பற்றினான்.

“நீ படுத்த இந்த விபச்சாரியை எங்கே பிடித்தாய்?”

பையன் எழுந்து கொள்ள விரும்பினான், ஆனால் தப்பிக்க எந்த வழியும் இல்லை என்பதை உணர்த்தும் வகையில் மணிக்கட்டின் அழுத்தத்தை அதிகரித்தான். உதவிக்காக இறைஞ்சுவதைப் போல பையன் தன்னுடைய முகத்தை சாலையின் பக்கம் திருப்பினான். பையனுடைய மணிக்கட்டின் மீதான அழுத்தத்தை ரத்னா அதிகரித்தான்.

“எங்கே அவளோடு படுத்தாய்? சாலையின் ஓரத்திலா, விடுதிக்கு உள்ளேயா, அல்லது ஒரு கட்டிடத்தின் பின்புறத்திலா?”

அவன் இன்னும் அழுத்தமாகத் திருகினான்.

“ஒரு சாலையின் ஓரத்தில்,” பையன் உளறிக்கொட்டினான்; பிறகு வெடித்து அழுத் தயாராக இருக்கும் முகத்தோடு ரத்னாவின் பக்கம் திரும்பினான். “உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

ரத்னா கண்களை மூடினாள்; பெருமூச்சு விட்டாள்; பையனுடைய மணிக்கட்டை விடுவித்தான். “லாரிக்காரரின் வேசை.” அவன் பையனுடைய தலையில் அறைந்தான். பையன் அழுத் தொடங்கினான். “நான் அவளோடு ஒரு முறைதான் படுத்தேன்,” தனது தேம்பல்களின் நடுவே அவன் சொன்னான்.

“ஒரு முறையே போதும். நீ சிறுநீர் கழிக்கும்போது எரிகிறதா?”

“ஆமாம். எரிகிறது.”

“நாசியா (குமட்டல்)?”

அந்த ஆங்கில வார்த்தைக்கு என்ன அர்த்தமென்று கேட்டவன் அதன் அர்த்தம் புரிந்த பிறகு “ஆமாம்” என்றான்.

“வேறென்ன?”

“திடமான ஒரு ரப்பர் பந்தைப்போல ஏதோவொன்று பெரிதாகவும் கடினமானதாகவும் இருக்கக்கூடிய உணர்வு – என் கால்களுக்கிடையில் – எல்லா நேரமும். பிறகு தலைசுற்றல், சில நேரங்களில் காய்ச்சல்.”

“உனக்கு விறைப்புத்தன்மை ஏற்படுகிறதா?”

“ஆமாம். இல்லை.”

”உன்னுடைய உறுப்பு எப்படித் தோற்றமளிக்கிறது என்பதை என்னிடம் சொல். கறுப்பாக இருக்கிறதா? சிவப்பாகவா? உனது ஆணுறுப்பின் உதடுகள் வீங்கியுள்ளதா?”

அரை மணி நேரத்துக்குப் பிறகும், கோவிலைப் பார்த்தவாறு அவர்களிருவரும் ஆலமரத்தின் அடியில்தான் இருந்தார்கள்.

“நான் உங்களை கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்...” பையன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். “நான் உங்களை கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்...” ரத்னா தலையை அசைத்தான்.

“நான் திருமணத்தை நிறுத்தித்தான் ஆக வேண்டும், என்னால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? என்னுடைய மகளும் இந்த நோயால் பாதிக்கப்படுவதை நான் எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?”

கெஞ்சுவதற்கான எல்லா வழிகளும் தீர்ந்து போய் விட்டது என்பதைப்போல பையன் தரையைத் தீவிரமாக வெறித்தான். அவனுடைய மூக்கின் நுனியிலிருந்த நீர்மையின் துளி வெள்ளியெனப் பளபளத்தது.

“நான் உன்னை நாசமாக்கி விடுவேன்,” அவன் அமைதியாகச் சொன்னான். ரத்னா தன்னுடைய கைகளைத் தன் சாரங்கின் பின்னால் தேய்த்துக் கொண்டான். “எப்படி?”

“பெண்பிள்ளை யாரோடோ படுத்திருக்கிறாள் என்று சொல்லுவேன். அவள் கன்னிப்பெண் இல்லை என்று சொல்லுவேன். ஆகவேதான் நீ திருமணத்தை நிறுத்த வேண்டி வந்தது.”

துறிதமானதொரு அசைவில் ரத்னா பையனுடைய தலையைப் எட்டிப் பிடித்தான், வெடுக்கென்று பின்புறமாகத் திருகி ஒரு கணம் அப்படியே வைத்திருந்தான், பிறகு அதை மரத்தின் மீது மோதினான். எழுந்து பையன் மீது காறித் துப்பினான்.

“நமக்கு முன்னாலிருக்கும் கோவிலில் உள்ள கடவுளின் மேல் சத்தியம் செய்து சொல்கிறேன், நீ அப்படிச் செய்தால் உன்னை என் கைகளால் கொல்வேன்.”

மூன்று மாதங்களோ என்னமோ ஆகியிருந்தது. ஒருநாள் காலை, வெண்ணிற மேற்கூரைக்குப் பின்னால் கவலையுற்ற இளைஞர்களின் ஸ்டோன்ஹெஞ்சுக்கு முன் கத்தியபடி தனக்குரிய இடத்துக்குத் திரும்பியிருந்தான், அப்போது அவன் பார்த்த ஒரு முகம் அவனுடைய இதயத்துடிப்பை நிறுத்தியது.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” அவன் கிசுகிசுத்தான். “காலம் கடந்து விட்டது. என் மகளுக்கு இப்போது திருமணம் முடிந்து விட்டது. நீ இங்கே இப்போது எதற்காக வந்திருக்கிறாய்?”

ரத்னா தன் ஆசனத்தை கைகளின் கீழே மடித்தான், தன்னுடைய மருந்துகளை சிவப்புப் பைக்குள் வைத்து விட்டு வேகமாக நடந்தான். பரபரப்பான காலடிச்சத்தங்கள் அவனைத் தொடர்ந்தன. அந்தப் பையன்- பட்டாசு வியாபாரியின் மகன்- பேசும்போதே மூச்சுத்திணறியது.

“ஒவ்வொரு நாளும் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டே வருகிறது. என்னுடைய ஆணுறுப்பு பயங்கரமாக எரியாமல் என்னால் சிறுநீர் கழிக்க முடிவதில்லை. நீ எனக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும். உன் மாத்திரைகளை எனக்குத் தர வேண்டும்.”

ரத்னா தன் பல்லைக் கடித்தான். “பாவப்பட்ட ஜென்மமே, பரத்தைக்குப் பிறந்தவனே. நீ ஒரு வேசையோடு படுத்தாய். இப்போது அனுபவி!”

அவன் வேகத்தை அதிகப்படுத்தினான், இன்னும் வேகமாக, காலடிச்சத்தங்கள் காணாமல் போயின, அவன் தனிமையில் இருந்தான்.

ஆனால் மறுநாள் மாலை, அவன் மீண்டும் அந்த முகத்தைப் பார்த்தான்: பிறகு விரைவான காலடித்தடங்கள் அவனை பேருந்து நிலையம் வரை தொடர்ந்து வந்தன, அந்தக் குரல் கேட்டபடி இருந்தது, மீண்டும் மீண்டும், “எனக்கு உதவி செய்,” ஆனால் ரத்னா திரும்பவில்லை.

அவன் பேருந்தில் ஏறினான். கோட்டையின் அடர்த்தியான உருவரைக்கோடுகள் தொலைவில் தோன்றியபோது பேருந்தின் வேகம் குறைய அவன் இறங்கிக் கொண்டான். வேறு யாரோ அவனோடு இறங்கினார்கள். அவன் நடந்தான். வேறு யாரோ அவனுக்குப் பின்னால் நடந்தார்கள்.

ரத்னா பின்பக்கமாகத் திரும்பி தன்னைப் பின்தொடர்பவனுடைய உடையின் கழுத்துப்பட்டையை இறுகப் பற்றினாள். “என்னைத் தனியே விடு என்று உனக்குச் சொன்னேனில்லையா? உனக்குள் ஏதும் நுழைந்து கொண்டிருக்கிறதா?” பையன் ரத்னாவின் கைகளைத் தள்ளி விட்டான், தன் கழுத்துப்பட்டையை நீவி விட்டபடி முணுமுணுத்தான். “எனக்கு உதவி செய். நான் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு உதவி செய்.”

“இங்கே பார். என்னால் முடியாது. இந்த இளைஞர்களில் யாரும் நான் விற்கும் எதனாலும் குணமாகப் போவதில்லை. உனக்குப் புரியவில்லையா?” ஒரு கணம் வியாபித்திருந்த மௌனத்துக்குப் பிறகு பையன் முணுமுணுத்தான்: “ஆனால் நீ பாலியல் கருத்தரங்கத்தில் கலந்து கொண்டாய்தானே.. ஆங்கிலத்தில் இருந்த அட்டையில் அப்படித்தானே இருந்தது...”

ரத்னா தன் கைகளை வானத்தை நோக்கி உயர்த்தினாள்.

“நான் அந்த அட்டையைத் தரையில் கண்டெடுத்தேன்.”

“ஆனால் தில்லியின் ஹக்கிம் பக்வான்தாஸ்...”

“ஹக்கிம் பக்வான்தாஸ், என் சூத்து! அவை எல்லாம் நான் கார்வாரில் இருக்கும் ஒரு வேதியியல் நிபுணரிடமிருந்து வாங்கும் வெள்ளைநிற சீனி மாத்திரைகள்; பிறகு வீட்டில் என் மகள் அதை புட்டிகளில் நிரப்பி அவற்றின் மீது பெயர்ச்சீட்டுகளை ஒட்டுவாள்.”

தான் சொன்னதை நிரூபிக்க, அவன் தன்னுடைய தோற்பைக்குள்ளிருந்து ஒரு போத்தலை எடுத்து அதனை உடைத்துத் திறந்ததான். பிறகு நெல்மணிகளை பூமியில் விதைப்பது போல அந்த மாத்திரைகளைத் தரையில் விசிறியடித்தான். “அவை ஒன்றுக்கும் உதவாது! உனக்குத் தருவதற்கு என்னிடம் ஒன்றுமில்லை மகனே!”

பையன் கீழே அமர்ந்தான், தரையிலிருந்து ஒரு மாத்திரையை எடுத்து முழுங்கினான். நான்கு கால்களால் தவழ்வதைப்போல தரையின் மீது விழுந்து வெள்ளைநிற மாத்திரைகளுக்காக வண்டல் மண்ணைத் துழாவினான், அவற்றில் ஒட்டியிருந்த தூசியினைப் பொருட்படுத்தாமல் ஆவேசத்தோடு விழுங்க ஆரம்பித்தான். “உனக்கு என்ன பைத்தியமா?”

தன் முழங்கால்களின் மீதமர்ந்து ரத்னா அந்தப் பையனை கோபமாக உலுக்கினாள், மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்வியை கேட்டாள்.

பிறகு, ஆகக் கடைசியில், அந்தப் பையனின் கண்களைப் பார்த்தான். அவன் சென்ற முறை பார்த்ததைக் காட்டிலும் அவை வெகுவாக மாறியிருந்தன; சிவந்து, கண்ணீர் திரண்டு, ஏதோ ஊறுகாயைப் போல் தோற்றமளித்தன. ஒவ்வொரு ரத்தநாளமும் பெரிதாகவும் பயங்கரமாகவும் வீங்கிக் கிடந்தன.

அன்றைய இரவு, பல மணி நேரங்களுக்கு, படுக்கையில் புரண்டு கொண்டும் தன் மனைவியைத் தொல்லை செய்தபடியும், ரத்னா விழித்துக் கிடந்தான். தன் படுக்கையினருகே எங்கோ இருப்பதாயுணர்ந்த பையனோடு பேசுவதாக அவன் தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள், மாலை நேரத்தில், நகரத்துக்குப் போகும் பேருந்தில் ஏறி அவன் மீண்டும் குடைத்தெருவிற்கு வந்து சேர்ந்தான். பட்டாசுக்கடையை அடைந்த பிறகு, தன் கைகளை கட்டிக்கொண்டு, பையன் தன்னைப் பார்க்கும்வரை, தொலைவிலேயே நின்றுருந்தான். ஒரு கரும்புச்சாறு கடைக்கு வந்து சேரும் வரை, சில கணங்கள் ஒன்றாக இருவரும் ஏதும் பேசிக்கொள்ளாமல் நடந்தார்கள். இயந்திரங்கள் சுழன்று கரும்பைப் பிழிகையில் ரத்னா சொன்னான்:

“மருத்துவமனைக்குப் போ. அவர்கள் உனக்கு உதவுவார்கள்.”

“என்னால் மருத்துவமனைக்குப் போக முடியாது. அவர்களுக்கு என்னைத் தெரியும். என் அப்பாவிடம் அவர்கள் சொல்லி விடுவார்கள்.”

பட்டாசுகளும் காகிதகுண்டுகளும் நிரம்பிய தன் படைக்கலத்தின் முன் அமர்ந்திருக்கும், காதுகளுக்கு வெளியே வெள்ளை முடிகள் புதர்களைப் போல் முளைத்திருக்கும் அந்த மாபெரும் மனிதனின் உருவம் ஒரு கனவைப்போல ரத்னாவின் முன் தோன்றியது.

மறுநாள், ரத்னா தன்னுடைய மரப்பலகையையும் பெட்டியையும் மடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தனக்கு முன்னாலிருந்த நிலத்தில் விழுந்த நிழலொன்றைப் பார்த்தான். அவன் தர்காவைச் சுற்றிக்கொண்டு போனான்; சமாதியில் பிரார்த்தனை செய்வதற்காக நின்ற பக்தர்களின் நீண்ட வரிசையை, தொழுநோயாளிகளின் அணிவகுப்பை, மேலும் தரையின் மீது கிடந்த, தன் இடுப்பை வெட்டியிழுத்தபடி இசைத்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றைக் கால் மனிதனையும் அவன் கடந்து போனான்: “அல்-லாஹ்! அல்-லாலாலாஹ்! அல்-லாஹ்! அல்-லாலாலாஹ்!”

நிமிர்ந்து வெண்ணிற மேற்கூரையைப் பார்த்தவன் ஒரு கணம் அதை வெறித்தபடி நின்றிருந்தான். கடலை நோக்கி அவன் கீழிறங்கிச் சென்றபோதும் அந்த நிழல் அவனைத் தொடர்ந்தது. தரைப்பகுதியின் எல்லைகோடாக ஒரு தாழ்வான கற்சுவர் இருந்தது, தன் வலது காலை அதன் மீது வைத்து அவன் கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அலைகள் மிக உக்கிரமாக அடித்தன; அவ்வப்போது சுவரின் மீது ஒரு பெரிய அலை வந்து மோதியது, கடலில் இருந்து மயிலின் வால் வெளிப்படுவதைப் போல, அடர்த்தியான வெள்ளை நுரைகள் காற்றில் படர்ந்து கலந்தன. ரத்னா திரும்பினான்.

“நான் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? நான் அந்த வெள்ளை நிற மாத்திரைகளை விற்காவிட்டால், எப்படி என் மகர்களுக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்க முடியும்?”

அவனுடைய பார்வைகளைத் தவிர்த்த அந்தப் பையன் தரையை வெறித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான், பிறகு சற்றே அசௌகரியத்தோடு நகர்ந்து நின்றான்.

இருவரும் ஐந்தாம் நம்பர் பேருந்தில் ஏறி நகரத்தின் இதயப்பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள், ஏஞ்சல் டாக்கீஸின் அருகே இறங்கிக் கொண்டார்கள். மர ஆசனத்தை பையன் எடுத்துக் கொண்டான், ரத்னா மைய வீதியில் தேடத் தொடங்கினான், திருமண ஆடைகளில் கணவனும் மனைவியும் அருகருகே நின்றிருக்கும் மிகப்பெரிய விளம்பரப்பலகையை அங்கே அவன் கண்டுபிடித்தான்.

ஹேப்பி லைப் கிளினிக்

ஆலோசனை நிபுணர்:

மருத்துவர் எம்.வி.காமத் MBBS (மைசூர்), B Mec (அலகாபாத்), DBBS (மைசூர்), Mch (கல்கத்தா), G Com (வாரணாசி). பூரண திருப்திக்கு உத்திரவாதம்.

“அவருடைய பெயருக்குப் பின்னாலிருக்கும் எழுத்துகளை கவனித்தாயா?” ரத்னா பையனின் காதுகளுக்குள் முணுமுணுத்தான். “இவர்தான் உனக்குச் சரியான ஆள். உண்மையான பாலியல் நிபுணர்.”

வரவேற்பறையில், ஒல்லியான, பதற்றம் நிரம்பிய அரை டஜன் ஆண்கள் கறுப்பு நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருப்பதையும், மூலையில் ஒரு திருமணமான ஜோடி நிற்பதையும் அவர்கள் பார்த்தார்கள். தனியாயிருந்த ஆண்களுக்கும் ஜோடிக்கும் மத்தியில் ரத்னாவும் பையனும் உட்கார்ந்தார்கள். ரத்னா ஆண்களை ஆர்வமாகப் பார்த்தான்; அனைவரும் அவனுடைய பார்வையைத் தவிர்த்தார்கள். அவனிடம் வரக்கூடிய அதே மனிதர்கள்தான்- அவர்களின் வயதான, சோகமான வடிவங்கள்; பால்வினை நோய் மிக ஆழமாகத் தாக்கிய ஆண்கள், அதன் மீது வெள்ளை மாத்திரைகளின் புட்டிகளை அடுத்தடுத்து வீசியும் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லாதவர்கள்- தர்காவில் இருக்கும் அவனுடைய சாவடியில் தொடங்கி, மற்ற வியாபாரிகளெனும் நீண்ட பாதை வழி பயணித்து, நம்பிக்கையற்றதொரு நீண்ட பயணத்தின் முடிவில் இங்கே வந்திருப்பவர்கள், இந்த மருத்துவரின்

சிகிச்சையகத்துக்கு, கடைசியாக தங்களின் உண்மையான நிலை என்ன என்பது அவர்களுக்கு சொல்லப்பட்டு விடும்.

ஒவ்வொருவராக, ஒல்லியான ஆண்கள் மருத்துவரின் அறைக்குள் செல்ல, அவர்களின் பின்னாலிருந்து கதவு மூடப்பட்டது. திருமணமான ஜோடியைப் பார்த்து ரத்னா நினைத்துக் கொண்டாள்- இந்தச் சோதனையான கட்டத்தில் குறைந்தபட்சம் அவர்கள் தனியாக இல்லை. குறைந்தபட்சம் ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலாக இருக்கலாம்.

பிறகு மருத்துவரைப் பார்க்க ஆண் எழுந்து போனான்; அந்தப் பெண் வெளியே நின்றாள். பின்னர் ஆண் வெளியேறிய பிறகு, அவள் உள்ளே போனாள். ஆக அவர்கள் கணவன் மனைவி கிடையாது, ரத்னா தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். இந்த நோய் வரும்போது, பால்வினை நோய், ஒவ்வொரு ஆணும் பிரபஞ்சத்தில் தனி மனிதனாகத்தான் இருக்கிறான்.

“உனக்கும் நோயாளிக்கும் என்ன உறவு?” மருத்துவர் கேட்டார். கடைசியாக, அவருடைய ஆலோசனை மையத்தில், தங்களுக்கான இருக்கைகளில் அவர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். மருத்துவருக்குப் பின்னாலிருந்த சுவரில் சிறுநீர் கழிக்கவும் இனவிருத்திக்கும் உதவும் ஆணினுடைய உறுப்புகளின் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தைக் காட்டும் பிரம்மாண்டமானதொரு மாதிரிப்படம் இருந்தது, ஒரு கணம் அதை உற்றுப் பார்த்து விட்டு ரத்னா சொன்னாள்: “அவனுடைய மாமா.”

பையனுடைய அந்தரங்க உறுப்புகளை பரீட்சித்த பிறகு, கண்ணாடி பொருத்தப்பட்ட கை கழுவும் தொட்டியை நோக்கி மருத்துவர் நகர்ந்தார். அவர் ஒரு நரம்பை இழுக்க, கண்ணாடிக்கு மேலே இருந்த குழல்விளக்கு மினுக்கிட்டு எரிந்தது.

தொட்டிக்குள் நீரை ஓடவிட்டு, அவர் கொப்பளித்துத் துப்பினார், பிறகு தொட்டிக்கு மேலிருந்த விளக்கை அணைத்தார். தொட்டியின் ஒரு ஓரத்தை உள்ளங்கையால் துடைப்பது, பிறகு சாளரத்தின் மேல் திரைச்சீலையைப் போடுவது, தன் பச்சை நிற பிளாஸ்டிக் குப்பைத்தொட்டியின் மீது ஒரு பார்வையை வீசுவது என தன் அலுவலகத்தை மேற்பார்வையிடும் பணிகளை அவர் சரியாகச் செய்தார். செய்வதற்கு வேறு எந்த வேலையும் இல்லாத நிலையில், தன் மேசைக்கு திரும்பி வந்து, தன் பாதங்களைப் பார்த்தபடி, கொஞ்ச நேரம் மூச்சுப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டார்.

“அவனுடைய சிறுநீரகங்களின் கதை முடிந்து விட்டது.”

“முடிந்து விட்டது?”

“முடிந்து விட்டது,” என்றார் மருத்துவர்.

அவர் பையனிடம் திரும்பினார், அவனுடைய இருக்கை தள்ளாடும் அளவுக்கு அவன் பயங்கரமாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“நீ ஹோமோசெக்ஸ் காரனா?”

பையன் தன் கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டான். ரத்னா அவனுக்காக பதிலுரைத்தான்.

“பாருங்கள், அவன் ஒரு பரத்தையிடமிருந்து இதைப் பெற்றிருக்கிறான், அதில் எந்தப் பாவமும் இல்லை. அவன் இயற்கைக்கு மாறானவன் கிடையாது. நாம் வாழும் இந்த உலகத்தைப் பற்றி அவன் போதுமான அளவுக்கு அறிந்திருக்கவில்லை.”

மருத்துவர் ஆமோதிப்பதாகத் தலையசைத்தார். தனக்குப் பின்னாலிருந்த ஆண்களின் இனவிருத்தி அமைப்பைக் காட்டும் படத்திடம் திரும்பி சிறுநீரகங்களின் மீது தன் விரலை வைத்துச் சொன்னார்: “முடிந்து விட்டது.”

மறுநாள் காலை ஆறு மணிக்கு, மணிபால் செல்லும் பேருந்தைத் தேடி, அங்கிருக்கும் மருத்துவக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த நல்ல மருத்துவர் யாரும் தங்களுக்கு உதவ முடியுமா என்று பார்க்க, ரத்னாவும்

பையனும் பேருந்து நிலையத்துக்கு ஒன்றாக வந்தார்கள். நிலையத்தில் கிடந்த பலகையில் அமர்ந்திருந்த, நீலநிற சாரங் அணிந்த மனிதனொருவன், மணிபாலுக்கு செல்லும் பேருந்து எப்போதும் சில நிமிடங்கள் தாமதமாகத்தான் வரும் என்று அவர்களிடம் சொன்னான், சில நேரம் 15, சில நேரம் 30, சில நேரங்களில் இன்னும் அதிகமாக. “திருமதி காந்தி சுடப்பட்ட நாள் தொடங்கி இந்த நாட்டில் எல்லாமே நாசமாய்ப் போனது.” தன் கால்களை உற்சாகமாக உதைத்தபடி அந்த மனிதன் சொன்னான். “பேருந்துகள் தாமதமாக வருகின்றன. ரயில்கள் தாமதமாக வருகின்றன. எல்லாமே நாசமாய்ப் போனது. மீண்டும் நாம் இந்த நாட்டை வெள்ளைக்காரர்களிடமோ அல்லது முஸ்லிம்களிடமோ அல்லது ரஷியாக்காரர்களிடமோ அல்லது வேறு யாரிடமாவது கொடுத்துவிட வேண்டும், நான் சொல்வதைக் குறித்துக் கொள். நம்முடைய விதியைத் தீர்மானிக்கும் எஜமானர்களாக நாம் ஒரு போதும் இருக்கப் போவதில்லை, நான் சொல்வதைக் குறித்துக் கொள்.”

திரும்பி வரும்போதும் ரொம்பத் தாமதம் ஆகியது. தங்களுக்கு அருகிலிருந்த இரண்டு இருக்கைகள் காலியாகும் வரை, கிட்டீருக்குத் திரும்பி வரும் அடர்த்தியான கூட்டத்தினடுவே அவர்களிருவரும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் நிற்கும்படி ஆனது. சாளரத்தினருகே இருந்த இருக்கையில் உட்கார்ந்த ரத்னா தனக்கு அடுத்து உட்காரும்படி பையனிடம் சைகை செய்தான். “பேருந்தில் இருக்கும் கூட்டத்தைப் பார்க்கையில் நாம் அதிர்ஷ்டசாலிகள்தான்,” புன்சிரிப்போடு ரத்னா சொன்னான்.

மென்மையாக, பையனின் கைகளிலிருந்து தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டான். பையனும் புரிந்து கொண்டான்; தலையசைத்து, தன் பண்ப்பையை வெளியே எடுத்து, ஒவ்வொன்றாக, ஐந்து-ரூபாய்-தாள்களை ரத்னாவின் மடியில் எறிந்தான்.

“இது எதற்கு?”

“எனக்கு உதவியதற்கு ஏதாவது வேண்டுமென்று நீதானே கேட்டாய்.”

ரத்னா தாள்களை பையனின் சட்டைப்பைக்குள் திணித்தான். “நீயாக எதையும் அர்த்தம் செய்து கொள்ளாதே. இதுவரை நான் உனக்கு உதவி செய்திருக்கிறேன்; அதனால் எனக்கு என்ன கிடைத்துவிடப் போகிறது? என்னளவில் இதுவொரு பொதுசேவை அவ்வளவுதான், புரிந்து கொள். நமக்குள் எந்த உறவுமில்லை; உனக்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.”

பையன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“கவனி! நீ ஒவ்வொரு மருத்துவராகப் போகும்போதும் என்னால் உன்னோடு கூட வர முடியாது. எனக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க பெண்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கான வரதட்சணை எனக்கு எங்கிருந்து கிடைக்கும் என்பது-”

பையன் திரும்பினான், ரத்னாவின் கழுத்தெலும்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்து வெடித்தழ ஆரம்பித்தான். அவனுடைய உதடுகள் ரத்னாவினுடைய கழுத்துப்பட்டை எலும்பில் உரசி அவற்றை உறிஞ்ச ஆரம்பித்தன. பயணிகள் அவர்களை வெறித்தார்கள், எதுவும் சொல்ல முடியாதபடி ரத்னாவும் விக்கித்துப் போனான்.

கறுப்பு நிறக் கோட்டையின் வெளிப்புற உருவரைக்கோடுகள் அடிவானில் தோன்ற இன்னும் ஒரு மணிநேரம் ஆனது. அந்த மனிதனும் பையனும் பேருந்திலிருந்து ஒன்றாக இறங்கினார்கள். கோட்டையென்னும் கறுப்பு செவ்வகத்தின் எதிரில், சடாரென்று, ரத்னாவுக்கு ஒரு கனவு தோன்றியது, ஒரு வெண்ணிற மேற்கூரை, உடல் ஊனமுற்ற ஜீவன்களின் கூட்டம் ஒத்த குரலில் இசைப்பதை அவன் கேட்டான். ஒரு பீடியை எடுத்து வாயில் வைத்தான், பற்ற வைத்து உள்ளிழுத்தான்.

“போகலாம்,” அவன் பையனிடம் சொன்னான். “இங்கிருந்து என் வீட்டுக்கு ரொம்ப தூரம் நடக்க வேண்டும்.”

